

Calis en Bachmann

Na het verschijnen van het Artikel van Calis in Acta Psychologica (1984) verscheen een artikel in datzelfde blad van Bachmann (1989), waarin Bachmann een aantal kritische opmerkingen plaatste richting het onderzoek van Calis.

Nu vele jaren later krijg ik het artikel van Bachmann onder ogen en dat noopte mij tot een antwoord. Het antwoord stuurde ik in als review artikel naar Acta Psychologica. Ik meende daar hoort een dergelijke bespreking thuis. Na enige tijd krijg ik van een van de redacteurs te horen dat mijn artikel niet geplaatst wordt. Zonder een enkele opmerking, helemaal niets. Dat is toch wel heel erg triest te noemen.

Nu heb ik het niet zo met wetenschappelijke tijdschriften, omdat zij in staat zijn de achterban te onthouden van kritiek. Zij zoeken de discussie niet op en dat is mijnsinziens een doodzonde ook al schrijf ik onzin dan krijg ik van alle kanten om de oren. En daar gaat het om, *de uitzuivering van de onzin*. Maar dan moet je de indieners wel een podium geven en dat is er dus klaarblijkelijk niet.

Vandaar dat ik mijn overwegingen nu publiceer op deze website en breng mijn gedachten in de publieke culturele ruimte zonder enig commercieel belang en daar hoort het ook thuis. Iedereen kan de bevindingen downloaden en kritiek leveren.

Dat is de toekomst van de wetenschap dat die dynamiek terugkeert.

Het is mijnsinziens een maatschappelijk probleem. Kijken we naar de tweede kamer dan is de dynamiek ook plat gelegd door de terreur van de meerderheid terwijl het beleid tot stand dient te komen uit een wisselwerking tussen regering en kamer. Dat wordt teniet gedaan door een meerderheid die van te voren al vaststaat. De dood in de pot. Ook zien we dat terug in de EU.

Parlementariërs die 500 miljoen kiezers vertegenwoordigen en niets in te brengen hebben, een schijn parlement. Een Europese commissie bestaande uit 20 man gesteund door meer dan 40.000 technocraten die bepalen het beleid, niet democratisch gekozen! En waarom zeggen die parlementariërs hier niets van? Ze worden vet betaald en zwijgen dus. Zwijggeld.

Het wordt de hoogste tijd voor veranderingen!

Ook op het gebied van “wetenschappelijke” tijdschriften geldt het kinderrijm:

1 ei is geen ei, 2 ei is een half ei en 3 ei is een Paasei met andere woorden:

1 onderzoek is geen onderzoek, 2 onderzoeken met dezelfde uitkomst, daarbij ontstaat er een gevoel van zou het allemaal kunnen kloppen en drie en meer onafhankelijke onderzoeken geven ons pas het gevoel dat we op het beweerde in het eerste onderzoek kunnen vertrouwen.

Dus wetenschappelijkheid hangt niet af van het regenteske oordeel van een redacteur maar het gestelde gegeven wordt pas geloofwaardig na meerdere onafhankelijke onderzoeken die in dezelfde richting wijzen als het gestelde, die leveren pas een echte wetenschappelijke basis.

In die zin dienen de wetenschappelijke tijdschriften zich aan te passen en zeker de discussie niet uit de weg te gaan.

De regeringen dienen eenzelfde ommezwaai te maken en pas zaken toe te laten als ze wetenschappelijk onderbouwd zijn, zeker op het gebied van medicatie en niet een betaalde commissie door de Pharma zelf laten oordelen over de toelaatbaarheid, dat noemen we bedrog.

Jan Sterenborg